

Ilie — Numărul opt

Ierihon

Jeff Pippenger

2023-10-09

La începutul Israelului antic literal și, de asemenea, la începutul Israelului spiritual modern, la trecerea Mării Roșii și apoi la marea dezamăgire, a început o serie de încercări progresive care, în cele din urmă, au ajuns la încercarea finală. Eșecul acelei ultime încercări în cartea Numeri și în istoria milleriților marchează începutul unei rătăcirii prin pustie.

„Timp de patruzeci de ani, necredința, cărtirea și răzvrătirea au ținut pe vechiul Israel departe de țara Canaanului. Aceleași păcate au întârziat intrarea Israelului modern în Canaanul ceresc. În niciunul dintre aceste cazuri, făgăduințele lui Dumnezeu nu au fost de vină. Necredința, iubirea de lume, lipsa de consacrare și cearta dintre cei ce mărturisesc a fi poporul Domnului sunt cele care ne-au ținut atâția ani în această lume a păcatului și a durerii.”

„S-ar putea să fim nevoiți să rămânem aici, în această lume, încă mulți ani, din pricina nesupunerii, așa cum au făcut copiii lui Israel; dar, de dragul lui Hristos, poporul Său nu ar trebui să adauge păcat peste păcat, punând pe seama lui Dumnezeu consecința propriului lor curs greșit de acțiune.” *Evanghelizare*, 696.

Mu mpera z'amateka ya Isirayeli ya kera, nk'uko byari no ku ntangiriro, habayeho igikorwa cy'igeragezwa gikurikirana cyarangiyeye igihe Isirayeli ya kera nyakuri yajyanwaga mu bunyage i Babuloni. Ku mpera ya Isirayeli ya none yo mu buryo bw'umwuka, na bo bazahura n'igikorwa cy'igeragezwa gikurikirana. icyo gikorwa kirangira igihe Abadiventisiti b'i Lawodikiya batsindwa ku itegeko ryo ku Cyumweru. Nk'uko byagendekeye Isirayeli ya kera, Isirayeli ya none izajyanwa mu bunyaga na Babuloni yo mu buryo bw'umwuka.

Милеристичкото движење, кое пророчки започна во 1798 година, а официјално заврши во 1863 година, го претставува како тип движењето на сто четириесет и четирите илјади, кое започна во 1989 година и завршува со затворањето на човечкото време на милост и со Второто Христово доаѓање. Меѓу завршувањето на милеристичкото движење и доаѓањето на моќното движење на третиот ангел, се наоѓа историјата на правно регистрираната лаодикијска Црква на адвентистите на седмиот ден.

„Doar o distanță de unsprezece zile de călătorie se afla între Sinai și Cades, la hotarele Canaanului; și, având înaintea perspectiva de a intra curând în țara cea bună, oștirile lui Israel și-au reluat marșul când norul a dat în cele din urmă semnalul pentru înaintare. Iehova făcuse minuni aducându-i afară din Egipt, iar ce binecuvântări n-ar fi putut ei să aștepte acum, după ce se legaseră prin legământ să-L primească drept Suveran al lor și fuseseră recunoscuți ca poporul ales al Celui Preaînalt?” *Patriarhi și Profeți*, 376.

Călătoria lor scurtă a ajuns să dureze patruzeci de ani, din pricina necredinței și neascultării lor. Dacă ar fi manifestat o credință întemeiată pe marea lor izbăvire din robie, ar fi trecut curând

Iordanul și ar fi intrat în Țara Făgăduită. Primul lor obstacol de după aceea ar fi fost același obstacol pe care Iosua l-a înfruntat mai târziu. După patruzeci de ani, Israelul literal a părăsit pustia pentru Țara Făgăduită, iar Ierihonul a fost primul lor pas, și el stă ca un simbol al puterii lui Dumnezeu spre mântuire pentru oricine crede. Ierihonul este, de asemenea, simbolul lucrării cu care mișcarea millerită urma să se confrunte în 1863, dar ei s-au retras în pustie. Simbolismul lui Ilie este legat în mod direct de simbolismul Ierihonului și este util să luăm în considerare legătura istorică a lui Ilie cu Ierihonul.

Iar celelalte fapte ale lui Omri pe care le-a făcut și puterea pe care a arătat-o, nu sunt ele scrise în cartea cronicilor împăraților lui Israel? Astfel, Omri a adormit cu părinții săi și a fost îngropat în Samaria; iar Ahab, fiul său, a domnit în locul lui. Și în al treizeci și optulea an al lui Asa, împăratul lui Iuda, a început Ahab, fiul lui Omri, să domnească peste Israel; și Ahab, fiul lui Omri, a domnit peste Israel în Samaria douăzeci și doi de ani. Și Ahab, fiul lui Omri, a făcut ce este rău înaintea Domnului, mai mult decât toți cei ce fuseseră înainte de el. Și s-a întâmplat că, de parcă ar fi fost un lucru ușor pentru el să umble în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și-a luat de soție pe Izabela, fiica lui Etbaal, împăratul sidonienilor, și s-a dus să slujească lui Baal și să i se închine. Și a ridicat un altar pentru Baal în casa lui Baal, pe care o zidise în Samaria. Și Ahab a făcut un idol al Astarteei; și Ahab a făcut mai mult ca să-L mânia pe Domnul Dumnezeuul lui Israel decât toți împărații lui Israel care fuseseră înainte de el. În zilele lui, Hiel, betelitul, a zidit Ierihonul: i-a pus temelie cu prețul lui Abiram, întâiul său născut, și i-a așezat porțile cu prețul lui Segub, fiul său cel mai tânăr, după cuvântul Domnului, pe care îl rostise prin Iosua, fiul lui Nun. Și Ilie Tișbitul, dintre locuitorii Galaadului, i-a zis lui Ahab: „Viu este Domnul Dumnezeuul lui Israel, înaintea căruia stau, că în acești ani nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu.” 1 Împărați 16:27–17:1.

Confruntarea pe care Ilie a avut-o cu dumnezeii lui Ahab și ai Izabelei pe Muntele Carmel a fost un răspuns la apostazia celui de-al șaptelea împărat al regatului de nord al lui Israel, care „a făcut mai mult ca să mânia pe Domnul Dumnezeuul lui Israel decât toți împărații lui Israel care fuseseră înainte de el”. Cuvântul „a mâhni” din acest pasaj este o trimitere la „ziua provocării”, reprezentată de a zecea încercare din Numeri paisprezece. Provocarea lui Ahab la adresa lui Dumnezeu a reprezentat ultima dintre cele zece încercări adusă prin raportul rău al celor zece iscoade din Numeri paisprezece. Prin urmare, ea reprezintă ultima încercare pentru mișcarea millerită și ultima încercare pentru cei o sută patruzeci și patru de mii.

Așadar, așa cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în timpul răzvrătirii, în ziua ispitirii din pustie.” Evrei 3:7, 8.

În „ziua provocării” profetice, reprezentată prin Ahab, profetul Ilie s-a rugat ca, dacă era necesar, Dumnezeu să aducă judecăți asupra lui Israel, pentru ca poporul Său să se pocăiască de păcatele la care lua parte.

„Poporul lui Israel își pierduse treptat teama și reverența față de Dumnezeu, până când cuvântul Său rostit prin Iosua nu mai avea nicio greutate pentru ei. «Pe vremea lui [Ahab], Hiel din Betel a zidit Ierihonul: i-a pus temelie pe Abiram, întâiul său născut, și i-a ridicat porțile pe Segub, fiul său cel mai tânăr, după cuvântul Domnului, pe care îl rostise prin Iosua, fiul lui

Nun.»”

„Pe când Israel apostazia, Ilie a rămas un proroc al lui Dumnezeu credincios și adevărat. Sufletul său credincios era profund mâhnit când vedea că necredința și necredincioșia îi despărteau cu repeziciune pe copiii lui Israel de Dumnezeu, și el se ruga ca Dumnezeu să-Și mântuiască poporul. El se ruga stăruitor ca Domnul să nu lepede cu totul pe poporul Său păcătos, ci ca, prin judecăți, dacă era necesar, să-i trezească la pocăință și să nu îngăduie să meargă și mai departe în păcat și astfel să-L provoace să-i nimicească ca națiune.”

«អម្បាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់អលើយ៉ា ឲ្យទៅរកអាហាប់
ជាមួយនឹងពាក្យបុរកាសទោសនៃចេកុតិវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះអង្គ
ដោយសារអំពើហាហាប់របស់អីស្រាអលើ។ អលើយ៉ាបានជុំវិញដំណើរទាំងចុងទាំងយប់
រហូតដល់គាត់ទៅដល់រាជវាំងរបស់អាហាប់។ គាត់មិនបានសុំការអនុញ្ញាតឲ្យចូលឡើយ
ហើយក៏មិនបានរង់ចាំឲ្យមានការបុរកាសជាផ្លូវការអំពីការមកដល់របស់គាត់ដែរ។
ដោយមិននឹកសុំមានដល់សម្រាប់អាហាប់
អលើយ៉ាបានឈរនៅមុខស្ថិតចេសាម៉ាវីដដែលមានការក្រញាក់ផ្ទុយអលើ
ក្នុងសម្បជញ្ជក់ពាក់សាច់កុរណាត់គុរើម
ដល់ជាសម្បជញ្ជក់ពាក់ដល់ពួកហោរាតងៃសុល្យកជាទូទៅ។
គាត់មិនបានជុំវិញការសុំទោសអីឡើយ ចំពោះការបង្កហាញខ្លួនយ៉ាងក្រហមរបស់គាត់
ដោយគុមានការអញ្ជើញ; ប៉ុន្តែ ដោយលើកដៃឡើងទៅសុំថាស្លឹក
គាត់បានបុរកាសយ៉ាងឱឡារិក ដោយព្រះដ៏មានព្រះជន្មមរស ដល់បានបង្កកើតផុសមេ
និងផ្លែដី អំពីចេកុតិវិនិច្ឆ័យដល់នឹងមកលើអីស្រាអលើថា៖ «កុំសុំមានធុននេះ
នឹងមិនមានទឹកសន្តសើម ឬកុល្យឡើយ លើកលែងតែតាមពាក្យរបស់ខ្ញុំ»។

“Acest denunț cutremurător al judecăților lui Dumnezeu din pricina păcatelor lui Israel a căzut ca un trăsnet asupra împăratului apostat. El părea să fie paralizat de uimire și groază; iar înainte de a-și putea reveni din uluirea sa, Ilie, fără să aștepte să vadă efectul soliei sale, a dispărut tot atât de brusc precum venise. Lucrarea lui era să rostească din partea lui Dumnezeu cuvântul de vai, iar el s-a retras îndată. Cuvântul lui încuiase comorile cerului, iar cuvântul lui era singura cheie care le putea deschide din nou.” Testimonies, volumul 3, 273.

ইস্রায়লে ভুলে গিয়েছিলি যে যহীশূয় তাদরে কঠোরভাবে আদেশে দিচ্ছেলিনে যনে তারা
অজাতীয় জাতসিমূহরে সঙ্গে কোনো সম্পর্ক না রাখা এবং যরীহো কখনো পুনর্নর্মাণ
না করে। যরীহোর যুদ্ধ যদিও ঈশ্বররে শকুতিরি এক মহান প্রদর্শন ছিল এবং তাঁর জনগণকে
প্রতিশ্রুত দশে প্রবশে করিয়ে দেওয়ার বশিষে ঈশ্বররে অঙ্গীকাররে একটি প্রতীক ছিল,
তথাপি যরীহোর সঙ্গে একটি পাপ, একটি অভিশাপ এবং একটি পরতিরাগও যুক্ত ছিল। ‘পাপ’
ছিল আখানরে, যে যরীহোর সম্পদ ও প্রভাবরে প্রতিলোভ করছিল; ‘অভিশাপ’ ছিল সেই
যে-কোনো মানুষরে উপর, যে যরীহো পুনর্নর্মাণ করবে; এবং বশেষা রহব ‘পরতিরাগ’-এর
প্রতিনিধিত্ব করছিল। আখান সেই মনোরম বাবলীয় পোশাকটিকামনা করছিল। সে
ভবেছিল যে সে তার পাপ গোপন করতে পারবে, যমেন আদম ও হবা ডুমুরপাতার বস্ত্র দয়ি
তাদরে পাপ লুকাতে চেষ্টা করছিল। আখান যরীহো যে সমৃদ্ধির প্রতীক ছিল, তা কামনা
করছিল, এবং সে বাবলিরে সঙ্গে যুক্ত হতে চেয়েছিল।

Ierihonul este prezentat ca un simbol al lucrării de ducere a soliei celui de-al treilea înger către
lume, însă el conține un avertisment cu privire la păcatul de a iubi și a te încrede în lume. Simbolul

Ierihonului cuprinde, de asemenea, un blestem împotriva rezidirii Ierihonului, iar Rahav îi reprezintă pe aceia care sunt încă în Babilon și care ies afară atunci când este proclamată marea strigare a celui de-al treilea înger.

Sufletul credincios al lui Ilie era întristat. Indignarea îi fusese stârnită și era plin de zel pentru slava lui Dumnezeu. El vedea că Israel se cufundase într-o apostazie înfricoșătoare. Iar când își aducea aminte de lucrurile mari pe care Dumnezeu le făcuse pentru ei, era copleșit de durere și uimire. Dar toate acestea fuseseră uitate de majoritatea poporului. El a venit înaintea Domnului și, cu sufletul sfâșiat de mâhnire, L-a implorat să-Și mântuiască poporul, chiar dacă aceasta trebuia să fie prin judecăți. L-a rugat pe Dumnezeu să oprească de la poporul Său nerecunoscător roua și ploaia, vistieriile cerului, pentru ca Israelul apostat să privească în zadar către dumnezeii săi, idoli săi de aur, de lemn și de piatră, către soare, lună și stele, ca să ude și să îmbogățească pământul și să-l facă să rodească din belșug. Domnul i-a spus lui Ilie că i-a ascultat rugăciunea și că va opri roua și ploaia de la poporul Său până când se vor întoarce la El cu pocăință.

„Dumnezeu Își păzise în mod deosebit poporul împotriva amestecării cu neamurile idolatre din jurul lor, ca nu cumva inimile lor să fie înșelate de dumbrăvile și sanctuarele atrăgătoare, de templele și altarele rânduite în chipul cel mai costisitor și mai ademenitor, spre a perverti simțurile, astfel încât Dumnezeu să fie înlăturat din mintea poporului.”

„Cetatea Ierihonului era dedată celei mai extravagante idolatrii. Locuitorii ei erau foarte bogați, dar toate bogățiile pe care li le dăduse Dumnezeu le socoteau drept darul dumnezeilor lor. Aveau aur și argint din belșug; însă, asemenea oamenilor de dinainte de Potop, erau stricați și hulitori și Îl insultau și Îl provocau pe Dumnezeu cerului prin faptele lor rele. Judecățile lui Dumnezeu s-au ridicat împotriva Ierihonului. Era o fortăreață. Dar Însuși Căpetenia oștirii Domnului a venit din cer pentru a conduce oștirile cerului într-un atac împotriva cetății. Îngerii lui Dumnezeu au apucat zidurile masive și le-au prăbușit la pământ. Dumnezeu spusese că cetatea Ierihonului trebuia să fie dată spre nimicire și că toți trebuiau să piară, în afară de Rahav și casa ei. Aceștia trebuiau să fie salvați datorită bunăvoinței pe care Rahav a arătat-o solilor Domnului. Cuvântul Domnului către popor a fost: «Iar voi, feriți-vă cu orice chip de lucrul dat spre nimicire, ca nu cumva, luând din lucrul dat spre nimicire, să vă faceți voi înșivă vrednici de nimicire și să faceți tabăra lui Israel un blestem și s-o tulburați.» «Și Iosua i-a pus să jure în vremea aceea, zicând: Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula și va zidi această cetate, Ierihonul; cu întâiul său născut îi va pune temelie și cu fiul său cel mai tânăr îi va așeza porțile.»”

„Dumnezeu a fost foarte categoric în ce privește Ierihonul, pentru ca poporul să nu fie fermecat de lucrurile la care se închinaseră locuitorii și inimile lor să nu fie abătute de la Dumnezeu. El Și-a ocrotit poporul prin porunci cât se poate de explicite; totuși, în pofida solemnei porunci date de Dumnezeu prin gura lui Iosua, Acan a îndrăznit să calce porunca. Lăcomia lui l-a făcut să ia din comorile pe care Dumnezeu îi interzisese să le atingă, deoarece blestemul lui Dumnezeu era asupra lor. Și din pricina păcatului acestui om, Israelul lui Dumnezeu a fost slab ca apa înaintea vrăjmașilor săi.”

„Iosua și bătrânii lui Israel se aflau într-o mare strâmtorare. Zăceau înaintea chivotului lui Dumnezeu, în cea mai adâncă smerenie, pentru că Domnul Se mâniase pe poporul Său. Ei s-au rugat și au plâns înaintea lui Dumnezeu. Domnul i-a vorbit lui Iosua: «Scoală-te; pentru ce stai astfel cu fața la pământ? Israel a păcătuit și a călcat, de asemenea, legământul Meu pe care i l-am poruncit; căci au luat chiar din lucrul dat spre nimicire, au și furat, au și tăgăduit și l-au pus chiar printre lucrurile lor. De aceea copiii lui Israel n-au putut să stea înaintea vrăjmașilor lor, ci au întors spatele înaintea vrăjmașilor lor, pentru că au ajuns sub blestem; nici nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciviți din mijlocul vostru lucrul dat spre nimicire.»”

„Mi-a fost arătat că Dumnezeu ilustrează aici felul în care privește El păcatul printre aceia care mărturisesc că sunt poporul Său păzitor al poruncilor. Aceia pe care El i-a onorat în mod deosebit, făcându-i martori ai remarcabilelor manifestări ale puterii Sale, așa cum a fost vechiul Israel, și care chiar și atunci vor îndrăzni să nesocotească îndrumările Sale explicite, vor fi obiecte ale mâniei Sale. El vrea să-Și învețe poporul că neascultarea și păcatul Îi sunt nespuse de ofensatoare și nu trebuie privite cu ușurătate.” Testimonies, volumul 3, 263, 264.

Povestirea despre Ierihon include avertizarea de a nu ne încrede în puterea și slava aparentă a cetății nelegiuite și prospere. O „cetate” în profeția biblică este o împărăție, iar Acan a luat o haină babiloniană. O haină reprezintă în mod profetic caracterul, astfel că, în „zilele de pe urmă”, ascunderea de către Acan a hainei babiloniene reprezintă o dorință ascunsă de a poseda caracterul Babilonului spiritual. Caracterul, sau chipul Babilonului spiritual, este ceea ce Statele Unite râvnesc atunci când aduc laolaltă biserica și statul.

În fața posibilității ca tinerii mișcării millerite să fie recrutați în Războiul Civil și recunoscând nevoia de organizare, conducătorii mișcării au ajuns să fie legați din punct de vedere juridic de națiunea înstărită cu care nu trebuiau niciodată să se asimileze. Chiar și Constituția acelei țări înstărite prevedea că nu era niciodată necesar ca o biserică să fie legată de stat. Au existat denominațiuni în perioada mișcării millerite care există și astăzi; unele dintre acele denominațiuni nu au intrat niciodată în relația juridică cu guvernul Statelor Unite, iar alegerea lor de a nu stabili această relație nu le-a împiedicat niciodată în vreun fel să-și organizeze bisericile respective.

Cu mult timp după ce Iosua a purtat bătălia de la Ierihon, pe vremea lui Ahab, toate avertizările privind apostazia lui Acan și nimicirea Ierihonului fuseseră uitate de poporul apostat al lui Dumnezeu. Ilie s-a rugat lui Dumnezeu, cerând ca, dacă era necesar, judecățile lui Dumnezeu să fie aduse la îndeplinire pentru a-l conduce pe poporul Său la pocăință. Când Maleahi consemnează ultimele cuvinte ale Vechiului Testament, fângăduința este așezată în contextul în care Domnul lovește lumea cu blestem. Blestemul asociat cu Ierihonul era asupra oricărui om care ar fi rezidit Ierihonul. Blestemul era asupra oricui care, asemenea lui Acan, ar dori să se încreadă în bogăția și îndestularea asociate cu Ierihonul. „Păcatul” lui Acan reprezintă dorința lăuntrică ascunsă, nesfințită, de a purta haina babiloniană. „Blestemul” era pentru lucrarea de a pune în faptă acele dorințe lăuntrice.

Mesajul lui Miller a fost mesajul lui Ilie pentru vremea sa, iar Războiul Civil a reprezentat judecățile care însoțesc mesajul lui Ilie. În mijlocul Războiului Civil, în 1863, adventismul millerit a reclădit Ierihonul, după cum atestă detaliile blestemului rostit de Iosua asupra oricărui om care ar

fi făcut aceasta.

Și Iosua i-a pus atunci sub jurământ, zicând: Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va ridica și va zidi cetatea aceasta, Ierihonul; cu întâiul său născut îi va pune temelia și cu fiul său cel mai tânăr îi va așeza porțile. Iosua 6:26.

Cuvântul „jurat” din porunca lui Iosua este deopotrivă un jurământ și un blestem. Blestemat dacă încalci porunca lui Iosua și binecuvântat dacă păzești jurământul. Cuvântul tradus prin „jurat” este tradus și prin „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase. Jurământul și blestemul lui Moise, așa cum le exprimă Daniel în capitolul nouă, sunt legate de reconstruirea Ierihonului.

Da, tot Israelul a călcat Legea Ta, abătându-se ca să nu asculte de glasul Tău; de aceea s-a revărsat peste noi blestemul și jurământul care este scris în Legea lui Moise, robul lui Dumnezeu, pentru că am păcătuit împotriva Lui. Daniel 9:11

Sora White yavuze riti: “Imana yari yitaye cyane ku byerekeye Yeriko, kugira ngo abantu batayoborwa n’ibintu abahatuye bari barasengaga, bityo imitima yabo ikava ku Mana.” Imana yari yitaye cyane mu gusohozza irimbuka rya Yeriko, kandi ni cyo cyatumye yita cyane no mu kwandika umuburo uhagarariwe na Akani. Yitaye kandi no mu kwandika umuvumo ujyanye no kongera kubaka Yeriko, kandi yita no mu gusobanura amayeri y’ubumana yakoreshejwe mu gusenya inkuta zaho.

A fost, cu toată certitudinea, Isus, ca și Căpetenie a oștirii Domnului, Cel care a îndrumat îngerii să dărâme zidurile Ierihonului; și nimic nu este făcut din întâmplare în Cuvântul lui Dumnezeu, însă, în acest caz, profetesa ne spune că „Dumnezeu a fost foarte riguros în ceea ce privește Ierihonul.” Timp de șapte zile, chivotul a fost purtat în jurul cetății, iar în profetie o zi este un an. Acest principiu a fost consemnat la începutul celor patruzeci de ani de rătăcire prin pustie, iar la sfârșitul acelor patruzeci de ani au înconjurat Ierihonul timp de șapte zile.

După numărul zilelor în care ați iscodit țara, adică patruzeci de zile, pentru fiecare zi câte un an, vă veți purta nelegiuirile, adică patruzeci de ani, și veți cunoaște ruperea legământului Meu. Numeri 14:34.

Șapte zile chivotul a fost purtat în jurul cetății, iar în ziua a șaptea a fost dus în jurul cetății „de șapte ori”. Aceasta oferă două mărturii profetice că Ierihonul este asociat cu „șapte ori” din jurământul lui Moise. Poporul legământului lui Dumnezeu este alcătuit din preoți, iar șapte preoți au sunat din șapte trâmbițe.

Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, primite de Dumnezeu prin Isus Hristos. 1 Petru 2:5.

O trâmbiță reprezintă fie un mesaj de avertizare, fie o judecată, fie o chemare la o adunare sfântă, în funcție de contextul în care apare. În zilele de pe urmă, o trâmbiță trebuie să fie sunată de străjeri, așa cum a fost sunată de milleriți în istoria lor. Preoții îi reprezintă pe străjerii de pe zidurile Sionului care sună din trâmbiță, avertizând poporul lui Dumnezeu cu privire la o judecată viitoare, chemând totodată chiar pe aceiași oameni la o adunare sfântă.

Sunați din trâmbiță în Sion și dați alarma pe muntele Meu cel sfânt; să tremure toți locuitorii țării, căci vine ziua Domnului, căci este aproape ... Sunați din trâmbiță în Sion, vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare: strângeți poporul, sfințiți adunarea, adunați pe bătrâni, strângeți copiii și pe cei ce sug la țâță; să iasă mirele din odaia lui și mireasa din camera ei. Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar și să zică: „Cruță, Doamne, pe poporul Tău și nu da de ocară moștenirea Ta, ca s-o stăpânească neamurile; pentru ce să se zică printre popoare: «Unde este Dumnezeul lor?»” Ioel 2:1, 15–17.

Mesajul trâmbiței este mesajul lui Ilie. Toate diferitele întrebări ale cuvântului „șapte” din capitolul șase din Iosua sunt același cuvânt sau un derivat înrudit al cuvântului care este tradus prin „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase. Totuși, amestecătura de basme împărțită de teologii laodiceeni susține că termenul tradus prin „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase reprezintă doar plinătatea puterii, sau deplinătatea, sau vreo altă variație nechibzuită a negării lor că Miller a avut dreptate când a aplicat o valoare numerică termenului tradus prin „de șapte ori”. Preoții au condus poporul în jurul cetății de șapte ori, nu în mod deplin sau complet în jurul Ierihonului. Cuvântul tradus prin „de șapte ori” reprezintă o valoare numerică!

La Ierihon, când poporul a strigat, aceasta a reprezentat marea strigare a celor o sută patruzeci și patru de mii, care sunt tăiați din munte fără mâini, în capitolul doi din Daniel, care lovesc și sfărâmă chipul.

Ug ari uwe ubu bami, Imana yo mu ijuru izashyiraho ubwami butazigera burimburwa; kandi ubwo bwami ntibuzasigirwa abandi bantu, ahubwo buzajanjagura kandi burimbure ubwo bwami bwose, kandi bwo buzahoraho iteka ryose. Kuko wabonye ko ibuye ryaciwe mu musozo ridakozwe n'amaboko, kandi ko ryajanjaguye icyuma, umuringa, ibumba, ifeza, n'izahabu; Imana ikomeye yamenyesheje umwami ibizaba mu bihe bizaza; kandi iyo nzozzi ni iy'ukuri, kandi ibisobanuro byayo ni ibihamye. Daniyeli 2:44, 45.

Dumnezeu a avut grijă să enumere metalele prețioase care se aflau în Ierihon ca fiind aurul, argintul, arama și fierul. Din punct de vedere profetic, lutul îi reprezintă pe cei din poporul lui Dumnezeu, așa cum sunt ei prefigurați prin Rahav. Ierihonul reprezintă sfârșitul tuturor împărățiilor pământești în timpul marii strigări a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Dar tot argintul, și aurul, și vasele de aramă și de fier sunt închinat Domnului; ele vor intra în vistieria Domnului. Iosua 6:19.

Eriko représente l'œuvre de conquête du Pays promis, laquelle préfigure l'œuvre du puissant mouvement du troisième ange. Cette œuvre comprend un avertissement, une malédiction et le salut de ceux qui sont en dehors du sacerdoce, comme le représente la prostituée Rahab.

Blestemul „profetic” al lui Iosua s-a împlinit mai târziu, în zilele lui Ahab și Ilie. Blestemul împotriva rezidirii Ierihonului conținea precizarea precisă că omul care avea să facă aceasta își va pierde fiul cel mai tânăr când va pune porțile Ierihonului și își va pierde fiul cel mai mare când îi va pune temelile. În vremea lui Ilie, Hiel, betelitul, a împlinit acea profecie, iar fiul său cel mai tânăr a murit când a pus porțile, și fiul său cel mai mare a murit când i-a pus temelile. „Blestemul” care este asociat cu solia lui Ilie a fost reprezentat prin lucrarea de rezidire a Ierihonului.

Iată, vi-l voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem. Maleahi 4:5, 6.

Blestemul istoriei millerite, care era asociat cu mesajul lui Ilie al lui Miller, a fost prezis de Iosua și împlinit în vremea lui Ilie și a lui Ahab.

În zilele lui, Hiel, betelitul, a zidit Ierihonul: i-a pus temeliiile cu prețul lui Abiram, întâiul său născut, și i-a ridicat porțile cu prețul lui Segub, cel mai tânăr fiu al său, după cuvântul Domnului, pe care îl rostise prin Iosua, fiul lui Nun. 1 Împărați 16:34.

Blestemul rezidirii Ierihonului nu poate fi separat de manifestarea puterii pe care Dumnezeu a exercitat-o aducând la pământ zidurile Ierihonului. Sora White a spus: „Aceia pe care El i-a onorat în mod deosebit, făcându-i martori ai manifestărilor remarcabile ale puterii Sale, așa cum a fost vechiul Israel, și care chiar și atunci se vor aventura să nesocotească îndrumările Sale explicite, vor fi obiecte ale mâniei Sale.” Milleriții tocmai participaseră la manifestarea puterii lui Dumnezeu care a atins punctul culminant în Strigătul de la Miezul Noptii, totuși au respins jurământul lui Moise al celor șapte vremi, pe care Daniel îl identifică, de asemenea, drept blestemul lui Moise.

ទាំងនាមជានិមិត្តតុល្យញ្ញានចៃវិតលកុខណៈនៃកុនុងពុរៈបនុទូលរបស់ពុរៈ
ហើយនាមរបស់បុរសដលៃហានសុថាបនាកុរុងយពីខ្លួនឡើងវិញ
ពុរមទាំងនាមរបស់កូនបុរសចុបង និងកូនបុរសពៅរបស់គាត់ផងដែរ
មានន័យបំភ្លឺយ៉ាងខ្ពស់។ ហៀល មានន័យថា ពុរៈដ៏មានពុរៈជនុមរស់ ជាពុរៈនៃកែមុលាំង
ហើយបង្ហាញថា ហៀលជាអុនកដើរតាមពុរៈដ៏មានពុរៈជនុមរស់។
ការដលៃគាត់ត្រូវហានកំណត់ថាជាអុនកបតេអលៃ
កំណត់អតុតុល្យញ្ញានគាត់ជាមួយនឹងកុរុងជំនុំ។ អប៊ីរាម ជាកូនចុបងរបស់គាត់ មានន័យថា
បិតានៃកែមុតស កុនុងន័យនៃការត្រូវហានលើកតម្កកើង និងលើកឡើងខ្ពស់។ សគុប
កូនបុរសពៅរបស់គាត់ មានន័យថា ខ្ពស់ថ្មកើង និងការលើកតម្កកើង
ហើយលើកឡើងខ្ពស់។ នាមទាំងបីនេះតំណាងឲ្យធាតុផ្សំនៃចៃវិតលកុខណៈរបស់ពុរៈ
ប៉ុន្តែនៃកុនុងបរិបទនៃនាយដលៃពួកគេហានបំពេញ
នាមទាំងនេះតំណាងឲ្យបុរសមុនាក់ដលៃកំពុងលើកខ្ពស់
និងតម្កកើងខ្ពស់ឡើងលើពុរៈដ៏មានគុរុងពុរៈចសុតា
ដលៃហានទមុលាក់កុរុងយពីខ្លួន។ «ទុរកុរុង» នៃកុនុងនាយ តំណាងឲ្យកុរុងជំនុំមួយ។

„Pentru sufletul smerit și credincios, casa lui Dumnezeu de pe pământ este poarta cerului. Cântarea de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții lui Hristos sunt mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru a pregăti un popor pentru biserica de sus, pentru acea închinare mai înaltă în care nu poate intra nimic care întinează.” Testimonies, volumul 5, 491.

Începutul lucrării de înființare a unei biserici a avut loc în 1860, după cum mărturisesc istorici adventiști precum Arthur White, nepotul lui Ellen White.

„Deși Ellen White scrisese și publicase pe larg despre nevoia de ordine în administrarea lucrării bisericii (vezi Early Writings, 97–104), iar James White menținuse această nevoie înaintea credincioșilor prin cuvântări și articole în Review, biserica se mișca încet. Ceea ce fusese prezentat în termeni generali fusese bine primit, dar când s-a ajuns la traducerea acestui

lucru în ceva constructiv, s-au ivit rezistență și opoziție. Scurtele articole ale lui James White din februarie i-au trezit pe nu puțini din mulțumirea de sine, iar acum se spunea foarte mult.”

„J. N. Loughborough, lucrând împreună cu White în Michigan, a fost primul care a răspuns. Cuvintele sale au fost afirmative, dar defensive:”

„Zice cineva: dacă vă organizați astfel încât să dețineți proprietăți potrivit legii, veți face parte din Babilon. Nu; eu înțeleg că există o deosebire destul de mare între a fi într-o poziție în care ne putem proteja proprietatea prin lege și a folosi legea pentru a ne proteja și impune vederile religioase. Dacă este greșit să protejezi proprietatea bisericii, de ce nu ar fi greșit și pentru indivizi să dețină în mod legal orice fel de proprietate? — Review and Herald, 8 martie 1860.”

„James White își încheiase declarația din Review, așezând înaintea bisericii chestiunea necesității organizării lucrării de publicații, prin cuvintele: «Dacă cineva se împotrivesc propunerilor noastre, va binevoi să redacteze un plan după care noi, ca popor, să putem acționa?» — Ibid., 23 februarie 1860. Primul slujitor care lucra pe teren și a răspuns a fost R. F. Cottrell, un viguros editor corespondent al Review. Reacția lui imediată a fost categoric negativă:”

„Fratele White le-a cerut fraților să vorbească în legătură cu propunerea sa de a asigura proprietatea bisericii. Nu știu cu precizie ce măsură are în vedere prin această sugestie, dar înțeleg că este vorba de a ne încorpora ca organizație religioasă potrivit legii. În ce mă privește, socotesc că ar fi greșit «să ne facem un nume», deoarece aceasta stă la temelia Babilonului. Nu cred că Dumnezeu ar aproba aceasta.—Ibid., 22 martie 1860.” Arthur White, Ellen G. White, volumul 1, 420, 421.

James White și-a început efortul de a deveni o biserică în 1860, iar o biserică este reprezentată printr-o „poartă”. Ellen White spune aceasta despre anul 1860.

„În anul 1860, moartea a trecut pragul casei noastre și a frânt cea mai tânără ramură a arborelui familiei noastre. Micul Herbert, născut la 20 septembrie 1860, a murit la 14 decembrie în același an.” Testimonies, volumul 1, 103.

În 1863, familia White și-a pierdut, de asemenea, fiul cel mai mare. După ce s-a jucat și s-a înfierbântat, el a intrat în încăperea unde erau pregătite hărțile de pânză și a tras un pui de somn pe niște pânze umede care erau folosite la pregătirea hărților. Hărțile din 1843 și 1850 reprezintă temeliile mișcării millerite. Harta realizată în 1863 reprezintă o respingere a „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, așa cum fuseseră ele prezentate mai înainte pe cele două table ale lui Habacuc. Ea înfățișează un mesaj fundamental contrafăcut.

„Când, vineri, 27 noiembrie [1863], părinții au ajuns la Topsham, i-au găsit în gară pe cei trei fii ai lor și pe Adelia așteptându-i. Toți păreau a fi într-o stare bună de sănătate, cu excepția lui Henry, care era răcit. Dar în marțea următoare, 1 decembrie, Henry era foarte bolnav de pneumonie. Ani mai târziu, Willie, fratele său mai mic, a reconstituit istoria:”

„În timpul absenței părinților lor, Henry și Edson, sub supravegherea fratelui Howland, erau ocupați cu multă sârguință în montarea diagramelor pe pânză, pregătindu-le pentru vânzare. Ei

lucrau într-o clădire de prăvălie închiriată, aflată cam la un cvartal de casa familiei Howland. În cele din urmă, au avut un răgaz de câteva zile, în timp ce așteptau să fie trimise diagrame din Boston.... Întorcându-se după o plimbare lungă pe lângă râu, el [Henry] s-a întins fără grijă și a adormit pe câteva bucăți de pânză umedă folosite ca suport pentru diagramele de hârtie. Un vânt rece pătrundea printr-o fereastră deschisă. Această necugetare a avut ca urmare o răceală severă.” Arthur White, Ellen G. White, volumul 2, 70.

În 1863, mișcarea millerită s-a încheiat prin formarea unei biserici și prin respingerea adevărilor fundamentale reprezentate pe cele două table ale lui Habacuc. Conducătorul principal, așa cum este preînchipuit de Hiel, betelitul, începuse lucrarea de a ridica porțile în 1860 și și-a pierdut fiul cel mai tânăr pentru că a făcut aceasta. În 1863, hărțile contrafăcute au devenit locul de odihnă unde fiul cel mai mare al lui Hiel a tras un pui de somn. A răcit și a murit în același an. Moartea lui a fost în legătură directă cu faptul că a dormit pe hărțile care erau atunci produse. Dar harta care era produsă în 1863 era contrafacerea temeliei pe care Ilie, reprezentat de Miller, o ridicase.

Porunca lui Iosua împotriva rezidării Ierihonului a fost exprimată prin cuvântul „a pune sub jurământ”. El reprezintă un jurământ și un blestem și este același cuvânt tradus prin „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase. Acesta este blestemul care însoțește solia lui Ilie, iar acel blestem s-a împlinit în 1860 și 1863, când adventismul millerit a rezidat Ierihonul prin formarea unei biserici legale și respingerea pietrei de poticnire a lui Miller. Hiel era un betelit, subliniind astfel în mod profetic lucrarea lui Hiel în rezidirea Ierihonului ca lucrare de zidire a unei biserici.

„Blestemul” lui Iosua a fost rostit în legătură cu relatarea bătăliei de la Ierihon, o bătălie care nu poate fi povestită fără a menționa în repetate rânduri „de șapte ori”.

În 1863, solia sau „jurământul” lui Moise, așa cum a fost prezentată de Ilie și reprezentată de William Miller, a produs un „blestem”. Atât solia lui Moise, cât și lucrarea lui Ilie au fost respinse. Ilie s-a întors în 1989, dar nu a fost reconectat cu Moise decât după 11 septembrie 2001. Această informație încă urmează să fie apărută, dar este incontestabilă.

„Slujitorii nesfințiți se așază în rând împotriva lui Dumnezeu. Ei Îl laudă pe Hristos și pe dumnezeul acestei lumi în aceeași suflare. Deși mărturisesc că Îl primesc pe Hristos, ei îl îmbrățișează pe Baraba și, prin faptele lor, spun: «Nu pe Omul acesta, ci pe Baraba.» Toți cei care citesc aceste rânduri să ia seama. Satana s-a lăudat cu ceea ce poate face. El crede că va destrăma unitatea pentru care S-a rugat Hristos să existe în biserică. El spune: «Voi ieși și voi fi un duh de minciună, ca să-i înșel pe aceia pe care îi pot înșela, ca să-i fac să critice, să osândească și să denatureze adevărul.» Dacă fiul înșelăciunii și al mărturiei mincinoase este primit de o biserică ce a avut mare lumină, mari dovezi, atunci biserică aceea va lepăda solia pe care Domnul a trimis-o și va primi cele mai neîntemeiate afirmații, presupuneri false și teorii mincinoase. Satana râde de nebunia lor, căci el știe ce este adevărul.”

„Mulți vor sta la amvoanele noastre cu făclia profeției mincinoase în mâini, aprinsă din făclia infernală a lui Satan. Dacă îndoiala și necredința sunt cultivate, slujitorii credincioși vor fi îndepărtați de la poporul care crede că știe atât de mult. «Dacă ai fi cunoscut», a spus Hristos, «măcar tu, în această zi a ta, lucrurile care țin de pacea ta! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.»”

„Cu toate acestea, temeliea lui Dumnezeu stă neclintită. Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Săi. Slujitorul sfințit nu trebuie să aibă niciun vicleșug în gura sa. El trebuie să fie deschis ca lumina zilei, liber de orice urmă de rău. O slujire și o presă sfințite vor fi o putere în răspândirea luminii adevărului asupra acestui neam stricat. Lumină, fraților, de mai multă lumină avem nevoie. Sunați din trâmbiță în Sion; dați alarma pe muntele Meu cel sfânt. Adunați oastea Domnului, cu inimi sfințite, ca să audă ce va spune Domnul poporului Său; căci El a dat lumină sporită tuturor celor ce vor să asculte. Să fie înarmați și pregătiți și să urce la luptă — în ajutorul Domnului împotriva celor puternici. Dumnezeu Însuși va lucra pentru Israel. Orice limbă mincinoasă va fi redusă la tăcere. Măinile îngerilor vor răsturna planurile înșelătoare care se urzesc. Întăriturile lui Satana nu vor triumfa niciodată. Biruința va însoți solia celui de-al treilea înger. După cum Căpetenia oștirii Domnului a dărâmat zidurile Ierihonului, tot astfel va birui poporul Domnului care păzește poruncile, iar toate elementele potrivnice vor fi înfrânte. Niciun suflet să nu se plângă de slujitorii lui Dumnezeu care au venit la ei cu un mesaj trimis din cer. Nu le mai căutați greșeli, spunând: «Sunt prea categorici; vorbesc prea apăsat». Ei pot vorbi cu tărie; dar nu este oare nevoie de aceasta? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor dacă nu vor lua aminte la glasul Său sau la mesajul Său. El îi va muștra pe cei care se împotrivesc Cuvântului lui Dumnezeu.”

„Sotona a luat toate măsurile cu puțință pentru ca nimic să nu vină în mijlocul nostru, ca popor, spre a ne muștra și certa și a ne îndemna să lepădăm rătăcirile noastre. Dar există un popor care va purta chivotul lui Dumnezeu. Unii vor ieși din mijlocul nostru, care nu vor mai purta chivotul. Dar aceștia nu pot ridica ziduri care să împiedice adevărul; căci el va merge înainte și în sus până la sfârșit. În trecut, Dumnezeu a ridicat bărbați, și El încă are oameni ai ocaziei care așteaptă, pregătiți să împlinescă porunca Sa—bărbați care vor trece prin restricții ce nu sunt decât niște ziduri tencuite cu mortar nefrământat. Când Dumnezeu Își pune Duhul Său asupra oamenilor, ei vor lucra. Ei vor vesti cuvântul Domnului; își vor înălța glasul ca o trâmbiță. Adevărul nu va fi micșorat și nu-și va pierde puterea în mâinile lor. Ei vor arăta poporului fărâdelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei.” Testimonies to Ministers, 409–411.